

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Број: КЖ.1-1091/17
Дана: 06.10.2017. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Милевке Миленковић, председника већа, Марине Илић и Олге Пековић, чланова већа, са записничарем Тамаром Миливојевић, у кривичном предмету окр. АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл.297 ст.4 у вези чл.289 ст.3 у вези ст.1 КЗ, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Драшкића из Пожеге, изјављеној против пресуде Основног суда у Пожеги К.309/16 од 06.06.2017.године, у седници већа одржаној дана 06.10.2017. године, донео је једногласно

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, па се пресуда Основног суда у Пожеги К.309/16 од 06.06.2017.године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл.297 ст.4 у вези чл.289 ст.3 у вези ст.1 Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 4 (четири) месеца.

На основу чл.86 и чл.297 ст.5 КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом, те му је забрањено да управља моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 2 (две) године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања ове мере.

На основу чл.258 ст.4 ЗКП, оштећени ББ је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Окривљени АА је обавезан да оштећеном ББ накнади на име трошкова кривичног поступка укупан износ од 82.500,00 динара, да Основном јавном тужилаштву у Пожеги на име трошкова кривичног поступка накнади износ од 89.210,75 динара, да суду накнади трошкове кривичног поступка у износу од 19.158,00 динара, као и да на име паушалног износа накнади 5.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Против цитиране пресуде жалбу је изјавио бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Драшкић, због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.9 и ст.2 тач.2 ЗКП, повреде кривичног закона из чл.439 тач.2 ЗКП, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања – 440 ЗКП и неправилне одлуке о изреченој кривичној санкцији – казни затвора, мери безбедности и трошковима кривичног поступка – чл.441 ЗКП, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу уважи жалбу и укине ожалбену пресуду и предмет врати истом суду на поновни поступак и одлуку или преиначи у смислу жалбених навода и окривљеног ослободи од оптужбе или изречену казну затвора преиначи тако што ће изрећи казну затвора до 1 (једне) године и истовремено одредити да се она изврши у просторијама у којима станује.

Апелациони јавни тужилац у Крагујевцу је поднеском Ктж.1101/17 од 29.09.2017.године предложио да Апелациони суд у Крагујевцу, као стварно и месно надлежан, одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, Марка Драшкића, адв. из Пожеге и потврди пресуду Основног суда у Пожеги К.309/16 од 06.06.2017.године.

Апелациони суд је одржао седницу већа, у смислу одредбе чл.446 ЗКП, на којој је размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалби, сходно чл.451 ст.1 ЗКП, па је, по оцени навода у изјављеној жалби и писаном предлогу Апелационог јавног тужиоца, нашао:

- жалба је неоснована.

Најпре, жалбом браниоца окривљеног се наводи да је „пресуда донета уз апсолутно битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.9, а у вези чл.424 ст.1 тач.1 ЗКП, јер је изрека неразумљива што има за последицу да се њена правилност и законитост без отклањања ових недостатака не може испитати“. У даљем образложењу жалбе се указује да се неразумљивост изреке огледа у чињеници да иста не садржи назначење чињеница и околности који чини обележје кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, као и оних од којих зависи примена одређене одредбе КЗ – чл.424 ст.1 тач.1 ЗКП, што свака осуђујућа пресуда мора имати. Према ставу жалбе, у конкретном случају није наведен непосредни узрок који је у директној узрочној вези са настанком саобраћајне незгоде, односно због чега је окривљени на почетку благе кривине и при брзини знатно мањој од дозвољене прешао са десне на леву страну коловоза.

По оцени Апелационог суда, као другостепеног, иако се жалбом браниоца окривљеног у овом делу указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из чл.438

ст.1 тач.9 ЗКП (да је пресудом оптужба прекорачена), очигледно се ради о битној повреди одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.11 ЗКП (да је изрека пресуде неразумљива), па је, полазећи од разлога жалбе, испитао првостепену пресуду по основу битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.11 ЗКП.

Насупрот наводима изјављене жалбе, Апелациони суд налази да је изрека побијане пресуде разумљива и да, сходно одредби чл.424 ст.1 тач.1 ЗКП, између осталог, садржи и назначење чињеница и околности који чине обележја кривичног дела, као и оних од којих зависи примена одређене одредбе кривичног закона.

Наиме, изреком првостепене пресуде окривљени је оглашен кривим да је као учесник у саобраћају на путевима, непридржавањем саобраћајних прописа, угрозио јавни саобраћај и довео у опасност живот и тело људи, да је поступио супротно одредби чл.35 ст.1 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, која прописује да се возило креће десном страном коловоза у смеру кретања, да се управљајући возилом из правца Лорета ка Пожеги, на почетку благе кривине улево, на месту где је ширина коловоза 4,7 метара, кретао возилом ближе левој ивици коловоза, а затим прешао возилом преко леве ивице коловоза и сишао са коловоза на земљиште са леве стране при брзини кретања од 49,32 км на час, па је услед непрописне вожње и силаска возила са коловоза дошло до заношења задње стране возила у десну страну, те је возило у фази заношења средином бочне стране ударило у бетонски стуб уличне расвете удаљен 1,1 метара од ивице коловоза и тако се зауставило, услед ког удара су код ВВ, који се налазио на месту сувозача, настале телесне повреде, ближе описане у изреци пресуде, због којих је наступила смрт тог лица, а код оштећеног ГГ, који се налазио на задњем седишту возила, тешке телесне повреде, ближе описане у изреци првостепене пресуде. С обзиром да је у изреци побијане пресуде ближе описана радња учесника у саобраћају у смислу непридржавања одређене одредбе Закона о безбедности саобраћаја на путевима и наступеле последице у виду смрти једног лица и тешког телесног повређивања другог лица која су се налазила у возилу којим је управљао окривљени, а у погледу субјективних елемената кривичног дела је утврђено да је окривљени био свестан да таквом вожњом може да угрози јавни саобраћај тако да доведе у опасност живот и тело људи или имовину већег обима и свестан да услед тога може да наступи тежа последица у виду смрти или тешке телесне повреде учесника у саобраћају, али је олако држао да до тога неће доћи, што у самој изреци побијане пресуде упућује да су основни и квалификовани облик кривичног дела извршени са свесним нехатом, по оцени Апелационог суда, изрека првостепене пресуде је разумљива јер се вожња ближе левој ивици коловоза, прелазак возила на супротну коловозну траку и силазак возила са коловоза на земљиште са леве стране доводи у везу са непажњом окривљеног као возача, односно немарним односом према саобраћајним прописима и обавези да возилом управља десном страном коловоза. Изрека побијане пресуде садржи само чињенични супстрат кривичног дела, док су у образложењу пресуде дати јасни и прихватљиви разлози везано за поступање окривљеног као возача, супротно чл.35 ст.1 ЗОБС-а, из којих произилази да је окривљени без оправданог разлога нагло променио правац кретања и изгубио контролу над возилом до чега је дошло услед погрешне субјективне процене саобраћајне ситуације која је претходила незгоди, односно због субјективних пропуста возача, што подразумева реакцију возача која није последица реаговања на опасну препреку на путу, стање коловоза или препреке ван пута које евентуално могу угрозити кретање возила.

Жалбом браниоца окривљеног се првостепена пресуда побија и због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.2 тач.2 ЗКП, уз навођење да је изрека пресуде противречна самим разлозима пресуде и да су дати разлози о одлучним чињеницама нејасни и сами себи противречни. Према наводима жалбе, првостепени суд, супротно изреци пресуде, утврђује наводно два пропуста окривљеног, односно узрока који су довели до настанка саобраћајне незгоде, а самим тим и забрањених последица (супротно оптужном акту) и то да је окривљени неадекватно и погрешно проценио саобраћајну ситуацију, не наводећи која је то саобраћајна ситуација и да је управљао возилом у стању алкохолне опијености од око 0,66 промила до 0,76 промила, услед чега није био способан за безбедно управљање моторним возилом, у којој ситуацији, према ставу жалбе, никако није могао да повреди бланкетну норму чл.35ст.1 ЗОБС-а, како му је то стављено оптужним актом на терет, већ само одредбу чл.187 ст.1 ЗОБС-а, Поступајући на описани начин првостепени суд практично на заобилазан начин, супротно оптужном акту, доноси осуђујућу пресуду излазећи из чињеничног описа догађаја како га је дала оптужба у погледу радњи извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, односно утврђујући да је окривљени повредио сасвим друге бланкетне одредбе ЗОБС-а, а не ону која му је стављена на терет, додуше, избегавајући да на своје утврђено чињенично стање примени бланкетну одредбу чл.187 ст.1 ЗОБС-а, те је овакво процесно поступање првостепеног суда недопустиво и незаконито, пошто је посредно прекорачена оптужба – чл.438 ст.1 тач.9 ЗКП.

Према ставу жалбе браниоца окривљеног, првостепена пресуда и разлози из пресуде су супротни датим исказима у поступку што је видљиво код интерпретације извођења закључка супротно датим мишљењима вештака Јована Костића и др Аца Баковића. Тако првостепени суд на страни 17 задњи став и на страни 18 став први наводи да је према налазу и мишљењу вештака Јована Костића окривљени без оправданог разлога нагло променио правац кретања и изгубио контролу над возилом због погрешне субјективне процене која је претходила незгоди, будући да не постоје материјални трагови на основу којих је могуће на поуздан начин утврдити узрок саобраћајне незгоде. За разлику од овакве интерпретације, мишљење овог вештака је сасвим другачије, односно да се може само претпоставити, а не и утврдити да је до незгоде дошло услед субјективног пропуста возача који се вештачењем не може утврдити, а под субјективним пропустом између осталог овај вештак сматра и ометање возача од стране путника и слично, што очигледно не може се приписати у кривицу окривљеног, а поред изнетог вештак је на главном претресу изјавио да не искључује исто да је узрок незгоде ван субјективног пропуста возача и лица која су се налазила у возилу, већ је да могући узрок непозната препрека ван пута или на путу, те очигледно да не стоје закључци првостепеног суда да је узрок незгоде у субјективном пропусту окривљеног. Такође, суд прихвата налаз и мишљење вештака др Аца Баковића и на основу њега утврђује степен алкохолемије и да је услед оваквог степена алкохолемије окривљени био очигледно неспособан за безбедну вожњу и поред чињенице да је сам вештак у свом налазу и мишљењу навео да он није у стању да протумачи резултат хемијско-токсиколошког испитивања Завода за јавно здравље Ужице и да тумачење тог резултата превазилази његове стручне компетенције у смислу технике и начина узимања узорка крви као и последице свега тога, а да би ту

квалитетније објашњење могла дати стручна лица која су потписала наведени резултат која у поступку нису испитана.

По оцени Апелационог суда, насупротив наводима жалбе браниоца окривљеног, првостепена пресуда није захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 2 ЗКП, услед које се њена законитост и правилност не би могле испитати.

Стоји чињеница, коју ни бранилац окривљеног не оспорава, да је оптужним актом окривљеном стављено на терет кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл. 297 ст. 4 у вези чл. 289 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ, те да се окривљени као учесник у саобраћају на путевима није придржавао саобраћајног прописа из чл. 35 ст. 1 Закона о безбедности саобраћаја на путевима, односно да се није кретао десном страном коловоза у смеру кретања, те да је са свесним нехатом услед непрописне вожње проузроковао смрт једног лица и тешку телесну повреду другог лица, учесника у саобраћају. Из списка предмета произилази да су пред првостепеним судом на доказни предлог јавног тужиоца са којим је бранилац окривљеног био сагласан, између осталог, испитани сведоци ДД и ЂЂ, који су се изјашњавали о томе да је окривљени пре саобраћане незгоде конзумирао алкохол, у које време, на ком месту, у којој количини и у погледу врсте алкохолног пића, а првостепени суд је ценио исказе тих сведока, осталу писану документацију која се односи на утврђивање алкохолемије у крви, као и налаз и мишљење вештака психијатра др Аца Баковића.

С обзиром да првостепени суд није окривљеног огласио кривим да је управљање возилом под утицајем алкохола у крви у узрочно последичној вези са преласком возила на леву страну коловоза, а потом и преко леве ивице и силаска возила са коловоза, то се не може говорити о прекорачењу оптужбе и битној повреди одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 1 тач. 9 ЗКП, на коју се неосновано позива бранилац окривљеног у изјављеној жалби, јер ове чињенице нису садржане ни у диспозитиву оптужног акта, којима је суд везан. С тим у вези, висина алкохолемије, степен алкохолисаности возача, њено компромитујуће деловање на психофизичке способности окривљеног за безбедно управљање возилом, не представљају елементе бића кривичног дела за које је окривљени оптужен и оглашен кривим, па се не може говорити ни о битној повреди одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст. 2 тач. 2 ЗКП, која се огледа у томе да су, према наводима жалбе, дати „разлози о одлучним чињеницама нејасни и сами себи противречни“, већ су утврђене чињенице по питању алкохолемије резултат оцене изведених доказа чије извођење је предложио јавни тужилац, а одбрана се извођењу истих није противила.

Следствено томе, утврђење првостепеног суда које се базира на оцени исказа сведока ДД и ЂЂ, а потом и на налазу и мишљењу вештака психијатра др Аца Баковића, које је дато на основу изјава сведока у погледу висине алкохолемије односно концентрације алкохола у крви услед које је окривљени био неспособан за безбедно управљање моторним возилом, а не на основу анализе крви (јер је узорак био разређен), нема такав значај какав му придаје подносилац жалбе и не мора неминовно водити укидању првостепене пресуде с обзиром да је првостепени суд ову чињеницу само ценио

приликом доношења одлуке о врсти и врсти кривичне санкције као отежавајућу, а не као елемент бића кривичног дела, односно облик непридржавања саобраћајних прописа.

Побијајући правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања бранилац окривљеног у жалби понавља да је првостепени суд код утврђивања чињеничног стања изашао из чињеничног оквира оптужног акта и уз то погрешно утврдио да окривљени није био способан за безбедну вожњу и да је без оправданог разлога сишао са коловоза у благој кривини и то са брзином знатно мањом од дозвољене. Према ставу жалбу неживотно је и супротно редовном току ствари да окривљени без оправданог разлога силази са коловоза и тако угрожава свој и живот својих сапутника и својих другова, а да за то није имао оправдан разлог „који на жалост из изведених доказа није могао бити утврђен јер се ни окривљени ни оштећени ГГ нису могли изјаснити како је дошло до незгоде“. У жалби се указује и да првостепени суд погрешно утврђује степен алкохолемије код окривљеног и поред извештаја референтних установа, па чак и мишљења вештака неуропсихијатра који је израчунао само претпостављену алкохолемију на основу исказа сведока што чини преседан у судској пракси да се степен алкохолемије поуздано утврђује на основу исказа сведока, а не на основу узорка крви и урина.

Насупрот наводима жалбе чињенично стање је правилно утврђено правилном оценом свих изведених доказа како појединачно тако и у међусобној вези сходно одредби чл. 419 ст.2 ЗКП, као и правилном оценом одбране окривљеног.

Правилно је првостепени суд утврдио да се окривљени критичном приликом није придржавао саобраћајних прописа јер није постојао било какав оправдан разлог да се својим возилом креће ближе левој ивици коловоза а потом и сиђе ван коловоза са леве стране, те да се ради о његовој неадекватној погрешној процени саобраћајне ситуације критичном приликом, што је имало за последицу наглу промену правца кретања и губитак контроле над возилом, а што је све последица непажње, јер је основни и квалификовани облик кривичног дела извршио са свесним нехатом. С обзиром да концентрација алкохола у крви и његов утицај на способност окривљеног за безбедно управљање возилом, не представљају елементе кривичног дела које је окривљеном стављено на терет, те да је алкохолисаност окривљеног оцењена само као отежавајућа околност приликом изрицања казне, то су оцењени као без утицаја на другачију одлуку суда наводи жалбе да се путем изјава сведока не може утврдити поуздан степен алкохолемије.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање како по питању субјективних тако и објективних елемената правилно је примењен кривични закон када је окривљени оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из чл. 297 ст. 4 у вези чл. 289 ст. 3 у вези ст. 1 КЗ, а за своје чињеничне и правне закључке првостепени суд је дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и Апелациони суд, па је жалба браниоца окривљеног изјављена по основу повреде кривичног закона из чл. 439 тач. 2 ЗКП, оцењена као неоснована, односно неосновано је указивање да је суд применио закон који није могао применити. Суштински посматрано, жалба браниоца окривљеног којом се у овом делу указује да је повређена бланкетна норма из чл.187 ст.1 ЗОБС-а, није изјављена у корист окривљеног који је оглашен кривим за блаже кривично дело од оног на које упућује жалба.

Испитујући одлуку о кривичној санкцији која се добија жалбом браниоца окривљеног, Апелациони суд налази да је приликом одлучивања о врсти и висини кривичне санкције првостепени суд имао у виду све околности у смислу чл. 54 КЗ, које су од значаја за одмеравање исте, па је правилно од олакшавајућих околности окривљеном ценио његову младост јер у време извршења дела није имао навршену 21 годину, лошију финансијску ситуацију, ранију неосуђиваност, да се оштећени ГГ није придружио кривичном гоњењу нити је истакао имовинскоправни захтев и да окривљеног евидентно тешко погађају последице дела, а правилно је од отежавајућих околности ценио да је осим смртне последице код једног лица дошло до тешког телесног повређивања другог лица, затим околност да окривљени у време извршења кривичног дела није имао положен возачки испит и да је био у алкохолисаном стању.

По оцени Апелационог суда, утврђеним олакшавајућим и отежавајућим околностима је дат правилан значај када се првостепени суд определио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 4 (четири) месеца која је, и по оцени Апелационог суда, нужна и довољна за постизање сврхе кажњавања у оквиру опште сврхе прописивања и изрицања кривичних санкција из чл. 4 и 42 КЗ и адекватна је тежини извршеног кривичног дела и степену кривице окривљеног.

Неосновано се жалбом браниоца окривљеног указује да је првостепени суд одбрану окривљеног практично ценио као отежавајућу околност, јер овакви наводи ничим нису поткрепљени.

Правилна је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од две године којом се може остварити сврха мера безбедности из чл. 78 КЗ, а трајање изречене мере је довољно да се отклоне услови који могу бити од утицаја да учинилац убудуће не врши кривично дело.

С обзиром да је жалба браниоца окривљеног изјављена и због одлуке о трошковима кривичног поступка без указивања у чему се састоје неправилности приликом доношења одлуке о трошковима кривичног поступка, Апелациони суд је жалбу у том делу оценио као неосновану јер се трошкови кривичног поступка не испитују по службеној дужности.

Са напред наведених разлога, Апелациони суд је на основу чл. 457 ЗКП одлучио као у изреци.

**Записничар,
Тамара Миљивојевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Милевка Миленковић, с.р.**